

A POLÍTICA REXIONAL EUROPEA SITUACIÓN E PERSPECTIVAS*

Pilar ROMERO RODRÍGUEZ
Consellería de Economía e Facenda

Descríbese a política rexional comunitaria, considéranse as perspectivas e propóñense melloras.

1. Introducción

Antes de centrarme no contido fundamental da miña exposición, é dicir na situación actual da Política Rexional Comunitaria e das súas perspectivas a curto e medio prazo, considero conveniente facer unha referencia ós antecedentes e evolución da mesma dende os seus inicios ata o momento actual.

Para iso vou tratar de ofrecerlles unha análise xeral do que foi a problemática rexional no ámbito da CEE a través das sucesivas etapas polas que atravesou.

2. 1ª Fase da Política Rexional

A nivel comunitario a política rexional como tal non aparece no Tratado de Roma de 1957 constitutivo da CEE. Os seis Estados signatarios do Tratado non tiveron entre as súas preocupacións primordiais a dos desequilibrios rexionais, debido a que os axiomas económicos destes Estados da Europa occidental, eran os correspondentes á competencia perfecta, pleno emprego e completa mobilidade de factores de produción e polo tanto, a consecuencia do previsible progreso económico comunitario non podería ser outra que a igualación interrexional.

De tódolos xeitos anque o Tratado de Roma non facía unha mención expresa á política rexional, recoñecía no seu preámbulo que un dos obxectivos fundamentais da CEE era afortala-la unidade das economías dos diversos estados e desenvolverse de forma harmónica, reducindo as diferencias entre as diversas rexións e a demora

* Conferencia dictada no curso de verán na EUEE-Universidade de Vigo, *Planeamento e promoción económica en Galicia*, Vigo, 6 ó 9 de Xullo de 1992.

das menos favorecidas. Nembargantes, naquel momento non estaban previstos programas explicativos nin medios especialmente destinados a lograr este obxectivo.

A necesidade dunha política rexional comunitaria non se recoñeceu ata outubro de 1972 na Conferencia de París, ante a perspectiva da primeira ampliación da CEE e do conseguinte empeoramento dos problemas rexionais como consecuencia da incorporación do Reino Unido, Dinamarca e Irlanda.

Foi así como en 1975 se creou o Fondo Europeo de Desenvolvemento Rexional (FEDER) co obxecto de corrixi-los principais desequilibrios rexionais da Comunidade. De acordo co seu Regulamento Constitutivo, os seus recursos estaban destinados unicamente ás accións de política rexional dos estados membros e apenas podía intervir en proxectos de investimento en infraestruturas ou en empresas, sempre que estiveran localizadas en zonas que se beneficiaran dun sistema de axudas nacionais con finalidade rexional.

En 1979 ten lugar a primeira reforma do FEDER co obxectivo de corrixi-lo seu curto alcance e dar paso á posibilidade de financiar accións comunitarias específicas de desenvolvemento rexional en favor de rexións directamente afectadas pola reestructuración dun sector industrial preponderante (siderúrxico, textil, construción naval) e polas consecuencias das políticas comunitarias. Anque limitadas ó 5%, estas accións constituían a parte máis comunitaria das existentes e introducían, ademais, o concepto de programa plurianual.

Despois desta 1ª reforma e ata 1985 desenvolveuse un período no que se van definindo os elementos da política a seguir. Por outra banda éntrase a considerar cuestións tales como a análise socioeconómica das rexións, a coordinación das políticas rexionais dos Estados membros ou a dimensión rexional das políticas comunitarias. Por outra, afirmáanse os métodos de intervención de xeito que a política rexional sexa máis comunitaria e máis eficaz, converténdose en parte integrante das políticas comunitarias.

Todos estes elementos cristalizan no Regulamento de 1984, que entra en vigor o 1 de xaneiro de 1985 e que ordena a política rexional ata 1988. As maiores innovacións que introduce este Regulamento pódense resumir como segue:

— En 1º lugar prodúcese unha certa concentración dos recursos entre os estados membros a través da instauración dun sistema de máximo e mínimo (máis coñecido polo sistema de furcos)

— A 2ª novidade consiste en aumenta-la parte dos recursos destinada á financiación de programas plurianuais, que acadan o 20% dos créditos no ano 1987.

— Como 3ª innovación destaca a importancia dada ó potencial de desenvolvemento endóxeno das rexións. A revitalización e o desenvolvemento das rexións con atrancos débese levar a cabo a partir de recursos tales como: as pequenas e medianas empresas, as fontes de enerxía locais e os recursos humanos.

— Por último o novo regulamento prevé un marco xurídico para o enfoque integrado, é dicir, a intervención conxunta e coordinada de varios instrumentos financeiros comunitarios (FEDER, FSE, FEOGA-O, BEL...) en colaboración coas respectivas autoridades nacionais e rexionais.

Como xa dixen antes ata 1989 a política rexional realízase conforme a este novo Regulamento. Entre tanto vaise fraguando a Acta Única Europea.

Efectivamente, co obxecto de adapta-los Tratados constitutivos á nova Comunidade ampliada, os Doce Estados membros desexaron facer patente a súa vontade de camiñar cara á Unión Europea o que supón ter que facer fronte a unha serie de retañas internas e externas á Comunidade. A Acta Única introduce como un dos principios básicos da CE o concepto de “cohesión económica e social”. Así, nos seus artigos 130A ó 130B preconiza o afortalamento da cohesión económica e social a fin de promove-lo desenvolvemento harmónico do conxunto da Comunidade, adquirindo nese contexto un especial relevo a política rexional, que vai desempeñar un papel central en todo o proceso de construción europea e, en particular, na consecución do Mercado Único.

Mercado Único e cohesión económica e social son obxectivos indisociables, a relación entre ambos é biunívoca: por unha banda, as diferencias socioeconómicas interrexionais non poderán reducirse se non é no marco dun crecemento xeral alentado polo mercado ampliado e por outra banda está claro que, de se manter ou peora-las disparidades rexionais, existiría unha fonte de tensións que repercutiría negativamente na construción europea.

Para conseguir un nivel satisfactorio de cohesión resulta pois indispensable que as rexións desfavorecidas da Comunidade se beneficien da existencia do gran mercado único e que experimenten un crecemento superior ó da media comunitaria.

A política rexional e os fondos estruturais configúranse polo tanto como instrumento fundamental para o afortalamento da cohesión económica e social dado o seu papel de correctores dos desequilibrios interrexionais. Pero para isto é preciso aumentar e mellora-los medios financeiros e os métodos de intervención dos ditos Fondos. Por esta razón, a Acta Única prevé aportar á estrutura e funcionamento destes fondos as modificacións necesarias para que poidan contribuír máis eficazmente ó obxectivo de cohesión.

3. Fase actual da Política Rexional

Como consecuencia do exposto anteriormente a Comunidade procedeu á Reforma dos Fondos Estruturais Comunitarios, que entrou en vigor o 1 de xaneiro de 1989 e que será aplicable ata 1993.

A dita reforma foi articulada a través dun Regulamento marco (Regulamento 2052/88) que acordou o Consello acerca das misións, eficacia e coordinación, tanto

entre os tres Fondos como co Banco Europeo de Investimentos e outros instrumentos financeiros existentes. As formas concretas de intervención e de coordinación determinaranse nun Regulamento chamado “horizontal”, que contempla as disposicións de coordinación e procedementos comúns ós tres Fondos, e de tres Regulamentos chamados “verticais” que conteñen disposicións específicas de cada un deles en canto a obxectivos e formas de intervención.

Son cinco os principios básicos ó redor dos que se articulan os ditos Regulamentos:

O primeiro é a consecución da eficacia dos Fondos, en obediencia á vontade institucional claramente expresada na Acta Unica.

O segundo principio é que os medios financeiros dos que han dispoñe-los tres Fondos han ser multiplicados por dous (de 7.000 millóns de ECUS en 1987 a 14.000 millóns en 1993).

O terceiro é que os Fondos han concentra-las súas intervencións ó redor dun número limitado de obxectivos prioritarios.

1) O apoio ás rexións con desenvolvemento demorado, co concurso dos tres Fondos, constituirá o obxectivo nº1.

2) A reconversión de rexións e zonas gravemente afectadas polo declive industrial mediante accións do FEDER e do FSE, será o obxectivo nº2.

3) O obxectivo nº3 será a loita contra o paro de longa duración, confiada ás actuacións do FSE.

4) O fomento da inserción profesional dos xoves, mediante a intervención, igualmente, do FSE, constituirá o obxectivo nº4.

5) E, por último, no marco da reforma da Política Agraria Común, establécense 2 obxectivos:

— Por unha banda acelera-la adaptación das estruturas agrícolas, con accións do FEOGA-O (obxectivo nº5a)-

— Por outra, desenvolve-las zonas rurais, co apoio dos tres Fondos (obxectivo nº5b)

O cuarto principio radica en afortalar sistemáticamente o planeamento das intervencións, mediante un proceso de tres etapas:

1ª) Presentación de plans de desenvolvemento, plans de reconversión ou plans de fomento, segundo o caso, das distintas rexións, nos que se anuncian os eixos principais das intervencións que se espera sexan tomados en consideración e financiados financeiramente na Comunidade. Tales plans constitúen a base dun diálogo entre a Comisión, o Estado membro e as autoridades da rexión en cuestión, que finaliza co que sería a 2ª etapa, é dicir,

2ª) Establecemento dos marcos comunitarios de afinamento, nos que figuran os eixos de intervención prioritarios e o plan plurianual de financiación. Con base en toda a información e convenio así descrito, a Comisión decide o seu apoio ás solicitudes presentadas polos Estados membros, constituíndo a 3ª etapa, é dicir, 3ª) Presentación, estudio e aprobación de solicitudes de apoio comunitario expresadas en forma de programas operativos que integran un conxunto de medidas coherentes e complementarias entre si.

O quinto gran principio é o de asociación de tódolos axentes interesados, que vén derivado dos catro anteriores e que foi acuñado co término de parceirato, que está destinado a intervir nas diferentes fases de preparación, decisión, posta en funcionamento e avaliación das diferentes accións.

Polo que se refire ás intervencións dos Fondos cabe destaca-los seguintes aspectos:

— Distínguense tres tipos de rexións ou zonas elixibles:

* As rexións con desenvolvemento demorado, é dicir, do obxectivo nº1, o seu criterio de determinación foi que o seu PIB/hab. fose inferior ó 75% da media comunitaria. A estas rexións o FEDER destina o 80% dos seus recursos.

* As zonas en declinio industrial, é dicir, do obxectivo nº 2, identificadas polos criterios de ter unha taxa de paro e un emprego industrial superior á media comunitaria, ó tempo que experimentan unha perda sensible de empregos industriais.

* As zonas rurais, ou do obxectivo 5b) que se corresponden con aquelas que teñen unha elevada taxa de emprego agrícola e experimentan febles niveis de renda agraria e de desenvolvemento socioeconómico.

— En calquera dos tres tipos de rexións ou zonas elixibles mencionadas, a estratexia da política rexional caracterízase por unha vontade de acentualo investimento productivo e a creación de empregos. Con tal finalidade o FEDER vai participar tanto no financiamento de infraestructuras que contribúan directamente ó desenvolvemento, como no financiamento de investimentos creadores de emprego nas empresas ou de medidas de fomento das actividades locais, máis especificamente das PEMES.

— En canto á forma das intervencións, entrando xa no plano operativo, vaise pasar das intervencións mediante pequenos proxectos ás intervencións mediante programas operativos, que reagrupan conxuntos de actuacións complementarias e cunha liña de coherencia interna.

Nembargantes, tamén previron outras formas de intervención tales como: o cofi-

nanciamento de réximes de axuda para facer fronte mellor ás necesidades de investimento das empresas, a concesión de subvencións globais ós organismos encargados do desenvolvemento e da animación económica a nivel local ou incluso o cofinanciamento de estudos ou de proxectos piloto que afecten ó desenvolvemento rexional a nivel comunitario.

— Outro elemento novo que introduce a reforma é o lanzamento de programas a iniciativa comunitaria, para os que se reserva o 15% dos créditos dispoñibles dos Fondos no período 1989-1993, co obxectivo de fomentalo éxito na aplicación de determinadas políticas comunitarias a escala rexional e incrementala eficacia destas políticas en termos de contribución ó desenvolvemento das rexións menos favorecidas. Un total de 11 iniciativas comunitarias foron adoptadas dende a reforma, ás que hai que engadir catro programas comunitarios xa existentes antes da mesma.

Da análise cuantitativa desta etapa de aplicación dos Fondos Estructurais comprendida entre 1989 e 1993 vou extrae-los datos que considero máis significativos:

— Da distribución dos recursos dos Fondos Estructurais entre os Estados membros, para ese período a España asignáronlle 1.416.770 mill. pts., dos que 1.271.270 corresponden ás rexións do obxectivo nº1, o que representa un 27% dos recursos distribuídos entre os 7 países que conteñen rexións deste tipo.

— Deses 1.271.270 mill. pts., un 63,4% (805.870 mill. pts.) corresponden ó FEDER, un 24,0% (305.240) ó FSE e un 12,6% (160.180) ó FEO-GA-O.

— A ese importe hai que engadir da orde de 100.000 mill. de pts. que España percibirá no marco das iniciativas comunitarias.

— A Galicia, como rexión do obxectivo nº1, correspondéronlle ó redor de 120.000 mill. de pts. (aínda hai certos programas de ámbito territorial que non están totalmente territorializados), o que supón un 10% do total español para as rexións do obxectivo nº1, ós que había que engadir outros 15.000 mill. das iniciativas comunitarias.

Todos estes recursos andan comprometidos ata 1993, en programas operativos que conteñen actuacións da Comunidade Autónoma, da Administración do Estado e de empresas públicas, que foron aprobados pola Comisión e que están en distintas fases de execución.

Chegados a este punto debemos formularnos a seguinte pregunta: ¿Cal foi o resultado da Reforma dos Fondos Estructurais emprendida en 1989?. ¿Cumpríronse os obxectivos para os que foi artellada?.

Facendo un balance dos primeiros anos de aplicación da Reforma os resultados

globais que se desprenderon da mesma non son enteiramente satisfactorios. As medidas globais que se implantaron, para afortala-la política de cohesión económica e social: duplicación de fondos, definición de obxectivos prioritarios, posta en marcha do enfoque por programas, etc. resultaron insuficientes.

A principal razón desta falla de éxito hai que buscala, por outra banda, na inadecuación do Presuposto da Comunidade ós principios inspiradores da Acta Unica, como foron o eficiente funcionamento dos mercados e o afortalamiento da cohesión económica e social. Neste senso teñen cabida dúas críticas:

- Só unha exiguua parte do presuposto comunitario vai destinado ós fondos con finalidade estrutural (un 20% en 1989, se ben en 1992 acadara un 30%)
- O necesario cofinanciamento nacional que esixen as ditas axudas comunitarias obriga ós Estados receptores a un notable esforzo en materia de gasto público, (nas rexións do obxectivo nº2 o cofinanciamento nacional oscila entre o 35 e o 65% do custo total segundo o tipo de acción).

Outra razón da falla de éxito hai que buscala en que o obxectivo da cohesión centrouse exclusivamente ó redor dos Fondos Estructurais mentras que outras políticas fundamentais como a investigación e desenvolvemento, transportes, medio ambiente, permaneceron á marxe da mesma.

4. Perspectivas rexionais para os próximos anos

En efecto, a Política Rexional non debe centrarse unicamente na concesión de axudas financeiras a un nº limitado de rexións como antes, seguindo o obxectivo do tratado da CEE de promover “o desenvolvemento harmonioso xeral” deberá ocuparse de cuestións que potencien a utilización e desenvolvemento do territorio comunitario dun xeito global. De non existir unha política de ordenación do territorio integrada dentro dunha Política Rexional a realización do Mercado Único e da Unión Económica e Monetaria poderá agravar no futuro as diverxencias actuais e xerar outras novas.

A cohesión só será efectiva se, por unha banda, se plasma nunha reforma do Tratado da CEE e, pola outra se ve apoiada por un aumento substancial do presuposto comunitario destinado a ela. Para iso debe ser instrumentada a través de:

- Un afortalamiento e reorientación dos Fondos Estructurais que asegure unha meirande eficacia.
- O deseño de políticas cun alto compoñente de cohesión: construción de grandes redes que teñan en conta especialmente ás rexións periféricas, accións en materia de I+D, medio ambiente, formación profesional e axu-

das públicas que permitan unha adaptación das rexións máis desfavorecidas ás esixencias do novo espacio económico e monetario.

Un importante avance neste senso deuno o Consello Europeo reunido en Mástrique o pasado mes de Decembro, ó aprobar o Tratado de Unión Europea que marca o inicio dun novo capítulo na historia da Europa comunitaria e polo tanto dunha nova fase da Política Rexional.

Neste Tratado establécense as orientacións para o futuro próximo das políticas comunitarias e configúrase un novo contexto para a actuación futura da Comunidade, en favor da cohesión.

Dende entón e ata o momento presente a Comisión Europea e os Estados membros andan a negocia-lo denominado “pacote Delors II” que deberá artellar en decisións concretas as orientacións do Consello Europeo de Mástrique e fixan as perspectivas financeiras da Comunidade para os próximos cinco anos.

O Consello de Mástrique, para alén de confirma-los principios fundamentais da reforma de 1.988, puxo tamén o acento político sobre a cohesión coma un dos piares da construción comunitaria, adoptando orientacións conducentes a unha Comunidade coherente e solidaria e decidindo a creación dun novo instrumento estrutural, o Fondo de Cohesión, destinado ós Estados membros que teñen un nivel de vida menos elevado (e ó que máis adiante aludirei).

No empeño de afortala-la cohesión económica e social se ben os Fondos Estructurais deberán xogar un papel esencial, serán tódalas políticas comunitarias as que deberán contribuír a iso, tal e como o especifica o novo artigo 130 B.

¿ En que vai consisti-la nova Reforma dos Fondos Estructurais?

Trala reforma de 1.988 vimos que os Fondos veñen funcionando sobre a base de novos principios de concentración en rexións máis desfavorecidas, de programación de parceratos e de adicionalidade. Unha vez avaliados os resultados desa reforma os principios fundamentais seguen a ser válidos e, polo tanto, deberían seguir ordenando as actividades dos Fondos deica 1997.

Nembargantes, son precisas certas melloras para aumenta-la eficacia das políticas estruturais, é dicir, é precisa unha nova Reforma dos Fondos Estructurais.

Entre as melloras que se deberían de producir caberían as que seguen:

- * Unha simplificación dos procedementos de decisión da programación: poderían reducirse as tres fases da programación actual a dúas, suprimíndose a última fase de presentación dos programas operativos.
- * Un afortalamiento dos parceratos: é dicir, a partir das responsabilidades respectivas do Estado e das rexións, debería de se definir mellor o reparto das responsabilidades entre as rexións e a Comisión, tanto para a definición amiudada das accións como para a posta en marcha dos programas.
- * Unha avaliación sistemática, é dicir, a partir dun reparto claro de respon-

sabilidades, a Comisión debe incrementa-lo seu esforzo de avaliación dunha forma permanente e intervir para avalia-los resultados á vista dos obxectivos inicialmente previstos.

- * Unha meirande flexibilidade na programación que permita a inclusión de accións que actualmente non se consideran elixibles e que son necesarias para responder ás necesidades reais. Trátase fundamentalmente de accións en materia de educación e sanidade.
- * Polo que se refire ós Programas de iniciativa comunitaria, o seu papel debería ser claramente afortalado.

Un importe da orde do 15% dos fondos destinados ás Políticas Estructurais será de novo reservado para estas iniciativas. Nembargantes debería-se de reduci-lo número de iniciativas (como antes sinalei 15 iniciativas comunitarias están en marcha neste momento) e as que se emprendan deberíanse de centrar en certos temas prioritarios para que a concentración e a eficacia sexan reais.

- * Por outra banda, imponse unha meirande modulación da participación financeira da Comunidade pois é preciso facilitar ás políticas presupostarias dos países interesados, ademais dun maior rigor e unha maior eficacia, unha maior converxencia e unha maior cohesión. A taxa de subvencións debería pois, ser axustada de xeito que puideran preservarse marxes de manobra indispensables para responder a novas necesidades.

Tendo en conta o balance dos Fondos Estructurais do período anterior e as orientacións do Consello Europeo, a Comisión viuse obrigada a dirixi-lo meirande esforzo comunitario ás rexións con demora no seu desenvolvemento, é dicir, rexións de obxectivo nº 1. Propúxose un medrío dos 2/3 dos recursos para o conxunto das rexións menos prósperas, que, tendo en conta a creación do Fondo de Cohesión, podería chegar ata o duplo naquelas rexións que pertencen ós estados elixibles segundo este Fondo.

As dotacións dos outros obxectivos das políticas estruturais (obxectivos nº 2,3,4 e 5b) serían incrementadas nun 50%.

Non acadando eses montantes desconfiaríase das decisións tomadas en Mástrique en relación coa cohesión definida como un dos piares da Comunidade.

En canto ós criterios para a definición de zonas prevese o seguinte:

Proponse que as rexións do obxectivo nº1 continúen a ser definidas sobre a base dos criterios actuais. Os 5 novos Länder alemáns engadiríanse á lista das rexións do obxectivo nº 1.

Como sinalei hai un momento, tendo en conta as disparidades rexionais existentes, a Comisión estima oportuno e apropiado un aumento significativo dos recursos dos Fondos estruturais dos 2/3, en términos reais entre 1992 e 1997. As rexións pertencentes ós países definidos no protocolo de Mástrique como elixibles ás inter-

vencións do Fondo de cohesión, é dicir, España, Grecia, Portugal e Irlanda beneficiaranse ademais dos recursos deste Fondo, de tal xeito que poderían beneficiarse dun crecemento total de recursos dispoñibles que acadase o 100% no 1997.

A reconversión das vertentes industriais en declinio é un proceso que se atopa aínda lonxe de ser rematado, pero visto o éxito do obxectivo nº 2, orientado á reconversión de zonas gravemente afectadas polo declinio industrial, é esencial continuo-lo afortalamiento deste tipo de acción. Deberíanse flexibiliza-los criterios de determinación das zonas elixibles dentro deste obxectivo.

De acordo co balance da aplicación dos obxectivos nº 3 e 4 (loita contra o paro de longa duración e fomento da inserción profesional dos xóves) imponse a refundición destes 2 obxectivos nun só, que sería o nº3, relativo ó mercado de traballo, mentras que habería que engadir un novo obxectivo específico do FSE, segundo establece o artigo 123 do Tratado, destinado á adaptación ós cambios industriais e á evolución dos sistemas de produción, fundamentalmente a través da formación e a reconversión profesional, que pasaría a se converter no novo obxectivo nº 4.

As accións relativas á adaptación das estruturas agrícolas (obxectivo nº 5a) deberían ser obxecto dunha reforma á vista da coherencia necesaria con outras medidas de acompañamento previstas para a reforma da Política Agraria Común e co desenvolvemento rural, en particular o obxectivo nº 5b.

A política de desenvolvemento rural convertiuse nun elemento determinante da cohesión económica e social revalorizando a tripla función —productiva, social e medio ambiental— do conxunto de zonas rurais da Comunidade.

A dita política debe crear perspectivas que permitan manter un número suficiente de agricultores, diversifica-los empregos nas zonas rurais, contribuír a unha mellor ordenación do territorio, acentua-lo esforzo en favor do desenvolvemento local e revaloriza-lo medio ambiente. É por iso, que as esixencias particulares do desenvolvemento rural demandan a creación dun instrumento específico que veña a relevar ó FEOGA-O. Isto non parece factible nesta reforma.

Por último, sinalar que se van integrar no ámbito de aplicación dos Fondos estruturais medidas estruturais en materia de pesca. As zonas e rexións que viven esencialmente desta actividade coñecen xa e coñecerán unha transformación profunda en razón do desequilibrio grave e persistente entre a capacidade de pesca e os recursos pesqueiros. Pois ben, considerando as características específicas destas zonas poderíase engadir un novo obxectivo, o nº6, relativo ás accións estruturais en rexións costeiras adicadas á pesca. Este obxectivo sería aumentado nun 50% como os outros obxectivos nº 2, 3, 4, e 5b).

E xa para rematar só unha referencia ó novo “Fondo de Cohesión”.

O Consello de Mástrique adoptou un protocolo para a creación antes do 31 de Decembro de 1993 dun “Fondo de Cohesión” como instrumento especificamente estrutural que aporte unha nova dimensión ó esforzo de cohesión económica e social en favor dos Estados membros menos favorecidos (aqueles nos que o PIB/hab.

sexa inferior ó 90% da media comunitaria), é dicir, España, Grecia, Portugal e Irlanda.

O Fondo de cohesión será a estes Estados membros o que os Fondos estruturais ás rexións.

A situación particular destes países apela a un esforzo específico para a promoción da cohesión económica e social e para responder ós criterios de coherencia requeridos para o paso á 3ª fase da Unión económica e monetaria.

Neste contexto o novo Fondo de cohesión intervirá na cofinanciación de medidas en materia de medio ambiente e de proxectos que formen parte das redes transeuropeas de transporte, telecomunicacións e enerxía.

A propia natureza do Fondo de cohesión dicta unha taxa elevada de cofinanciamento comunitario que podería situarse entre o 85% e o 90% do custe.

A 2ª condición de elixibilidade que se esixe para as intervencións deste Fondo consiste na adopción previa polo Consello dun programa de converxencia económica e a súa posta en práctica será obxecto dun seguimento comunitario.

Considerando pois o feito de que unha das misións do Fondo de cohesión é facilita-lo esforzo de converxencia económica deberíase de dotar substancialmente dende 1993. A Comisión propón unha dotación de 1.500 mill. ECUS en 1993 que se transformarían en 2.500 mill. ECUS en 1997.

En relación co que veño de lles expoñer, debo tonalizar que anque parecen claras cales van se-las orientacións que van guia-la Política Rexional dende de 1993, aínda hai grandes incertezas ó redor de cal vai se-lo marco de xogo para a posta en marcha da nova reforma dos Fondos, que debería entrar en vigor o 1 de Xaneiro de 1994.

Todo está pendente de 3 feitos fundamentais:

- A ratificación do Tratado de Unión Europea.
- A aprobación do “pacote Delors II”.
- A adopción da nova Regulamentación dos Fondos estruturais.

Dado que no Consello Europeo celebrado en Lisboa os pasados días 26 e 27 de Xuño non se acadou ningún acordo decisivo neste senso, haberá que restar á espera de se desprenderen maiores avances da Presidencia Británica iniciada no presente mes de xullo.

SUMMARY This article describes the regional policy of the European Community, considers the perspectives, and proposes improvements.



CAIXA RURAL
DE LUGO

No campo e na cidade

